

Принципи й вимоги до систем керування міським розвитком

Н. М. БОГДАН

Харківська національна академія міського господарства

Умовою ефективної роботи муніципальних служб є кардинальне розширення розуміння сучасної ситуації, що, у свою чергу, вимагає зміни бачення міста, підходів і відношення до нього. Сьогоднішнє міське керування виявилось в ситуації необхідності вирішення управлінських завдань у нових умовах, принципово відмінних від тих, у яких самі управлінські служби міста були сформовані.

У сучасних умовах розвитку міст виводяться оновлені принципові вимоги до типу управлінської діяльності, здійснюваної відносно міст.

Можна виділити базові для міського керування процеси, щодо яких працюють системи міського керування:

а) процеси концентрації в контексті диверсифікованості й централізації, тобто «кооперація міських центрів», що виникають при розумінні міста як центра (у якого немає периферії, а тільки центр, що і є втримування міста), де поняття «місто» і «центр» сполучаються по контурі (звідси відбувається подання про центр міста й особливе відношення до нього як до місця котирування багатьох презентацій - експозицій - демонстрацій, кожна з яких свого роду «центр»);

б) процеси диверсифікованості, розсередження, розпаду систем діяльності в місті, щодо яких здійснюються організаційні впливи, що формують умови для складання-становлення нових систем;

в) процеси реорганізації функціональних структур діяльності в місті, що забезпечують виникаючі в контексті міського розвитку зміни втримування діяльності;

г) процеси функціонування, щодо яких оргуправлінські служби вирішують завдання регулювання, що виникає знов-таки в контексті розвитку у зв'язку зі зміною ситуації в місті (здебільшого тут мається на увазі регулювання - перегляд планів, оргструктур, систем забезпечення й т.д., а не

терміновий ремонт системи водопостачання або пожежну охорону, пов'язану з нею, що треба в цілому віднести до функцій експрес-реанімації);

д) чисто управлінським і постійним для міста процесом можна вважати координацію діяльності різних елементів систем керування містом.

Саме по собі виділення процесів міського розвитку є предметом діяльності систем керування міста й експонується в місті паритетно з іншими «експозиціями» (наприклад, з діяльністю мафії, соціальними альтернативними рухами). Експонується підхід до керування містом.

На основі цих принципів формується свого роду муніципальний управлінський парк проектів, програм, координаційних планів, цільових програм, комплексних програм, комплексних цільових програм, кабінетів, рад - усього арсеналу оргуправлінської практики й способів його вживання, і, відповідно, соціокультурний парк ініціатив - підприємницької, соціальної, культурної, - пріоритетів, орієнтацій, рамок, вільних площадок і форм організації діяльності, парк інновацій.

Міський розвиток, таким чином, входить у режим імітації, усередині якого й щодо якого здійснюється самоорганізація ініціатив. Тут відразу міняються системи котирувань, оскільки осмислення експозиції ініціатив і рамок кожного експоната стає межею управлінських і світоглядних можливостей даного міста.

Умовою для міського розвитку стає активність, що проявляється в різних аспектах. Отже, можна зробити висновок, що міське керування в першу чергу покликано впливати на умови формування ініціатив, працювати не стільки прямо на ініціативний об'єкт, а впливати на баланс між середовищем і ініціативою, управляючи процесом утворення середовища, а значить розуміти те й інше в першу чергу як позиційні відносини й характеристики позицій, а не конкретних груп населення.